

LA LECTURA DEL DIUMENGE

Bravo, Caprabo, i bravo... Guillem Albà!

**Pep
Garcia**

PROMOTOR I GESTOR CULTURAL
▶ pep@lageneralisl.com
▶ @peplageneral

Vaig al súper i noto -i no passa sempre quan vas al súper- bon rotllo a la caixa amb la caixaera. I això que toca pagar. Com ja és habitual en mi, he anat al súper sense fer llista, sense temps i sense prendre carro ni cabàs, i he acabat fent malabars per arribar a la caixa sa i estalvi amb tot el que he comprat. Faig riure, ho sé.

Potser per això hi ha bon rotllo a la caixa? No, no és només per això. He anat, per tastar-ho, al nou súper que han obert a mitges Caprabo i Ampans a Manresa. Un súper normal per comprar coses normals de cada dia normal, fet anar per gent que és extraordinària de tan normal que és. És gent, amb discapacitats, d'Ampans. I a dins el súper hi ha, a banda d'eficiència normal, un bon rotllo excepcional. Ampans, entitat dedicada amb entrega i grandíssims resultats a les persones amb discapacitat, ja ho té, això, que et fa de mirall de la vida i t'hi fa veure, al mirall, el costat bo en llocs, persones i situacions en les quals seria més fàcil veure-hi només el costat dur, el que costa, el que no és agraït. Tot al contrari. Mentre pago, el bon rotllo em du a

«El bon rotllo, un estat vital positiu i moltes dosis d'humor i amor. Mira, ves per on, el mateix que he notat a la caixa del nou súper Caprabo & Ampans»

«Aquest any el concert de Nadal d'Ampans serà més que un concert. Serà una festa. Fins i tot els faré un spoiler: al final del xou, ukelele en mà, Guillem Albà»

«Jo, i més en temps com els que ens toca veure i viure i trampejar, em faria un forat a l'agenda el dissabte 16 de desembre i aniria a la Sala Gran del teatre Kursaal»

recordar el dia que vaig sortir del teatre Coliseum, ara fa uns 3 anys, de veure l'espectacle *Guillem Albà & Marabunta*. L'espectacle, un xou musical desenfrenat capitanejat per un jove clown i una banda de músics imponent, és una autèntica descàrrega de bon rotllo i adrenalina que, com si sortís d'un súper, em vaig endur posada cap a casa. I per què hi he pensat ara? Perquè justament

aquest xou musical, vital i arrabassador, serà a Manresa al teatre Kursaal, en l'acte-concert de Nadal que organitza cada any Ampans. Estic fent un anunci? Sí, perquè no se'l perdin. Aquest any el concert de Nadal d'Ampans serà més que un concert. Serà una festa. Fins i tot els faré un spoiler: al final del xou, ukelele en mà, Guillem Albà (un pallasso-clown en evolució infinita, ja ho veuran) fa una declaració d'intencions -no els diré quines- que et fan tornar diferent a casa. Molt diferent de com n'has sortit. I és que Guillem Albà, com a bon clown, posa a la pràctica el que molts prediquen en la teoria: el bon rotllo, un estat vital positiu i moltes dosis d'humor i amor. Mira, ves per on, el mateix que he notat a la caixa del nou súper Caprabo & Ampans.

Jo, i més en temps com els que ens toca veure i viure i trampejar, em faria un forat a l'agenda el dissabte 16 de desembre i, per 12 euros, aniria en família o amb els amics a la Sala Gran del teatre Kursaal i em regalaria una descàrrega total de música, art i adrenalina vital que no oblidaran. I és que... res no és tan important... i viure no costa tant. Paraula de clown.

DESCANSOS

Gent normal

En la seva dèria per repoblar les redaccions dels mitjans de comunicació públics catalans amb persones normals, no és difícil imaginar els canvis que el senyor García Albiol imposaria en aquest diari si ell en fos el director. En primer lloc, en canviaria la capçalera, ja que l'actual es refereix al reordenament del mapa català per comarques i regions promogut per la Generalitat republicana. Una bona opció podria ser «Qué bonita es la Cataluña Central». No crec que a en Serrat li vingués d'aquí. Naturalment qui primer passaria per l'adreçador seria en Galdric, l'acuditaire de «L'adreçador». És inconcebible que algú pugui fer befa a partir de temes tan seriosos com la corrupció, l'abús de poder, les amenaces i l'imperi de la llei. I al damunt, dir veritat. També disposaria prescindir de la majoria de columnistes d'opinió, entre els quals em compto, per omplir massa la pica, fer massa brogit, opinar a tort i a dret, dir-les rases i curtes i, de croquis en croquis, posar el dit a la nafra de tants mentiders. A canvi, ell segur que proposaria fitxar col·laboradors tan plurals i imparcials com Félix de Azúa, que dimarts passat, en un article al diari El País, parlava de TV3 i de Catalunya Ràdio com de «les dues fonts d'intoxicació més letals del nord d'Àfrica». Qui sap si també establiria, en el llibre d'estil del diari, l'ús de l'adversativa en construccions com «és romanès, però bona persona» i obriria noves seccions com «A por ellos» i «Denuncia, que es de gorra». Aquesta seria per a García Albiol la normalitat d'un mitjà de comunicació, a l'estil de la premsa «normal», que nega l'existència de les càrregues policials de l'1 d'octubre, amaga les manifestacions de suport celebrades arreu de l'Estat i titlla els catalans d'adulterats, colpistes i insolidaris. Llàstima que més enllà de l'Ebre només tinguin accés als mitjans de comunicació «normals». Aquí, no solament llegim la premsa «normal», sinó també l'altra i l'europea, i a més podem contrastar-les amb allò que veiem i allò que vivim, que, sigui dit de passada, no té res de normal.

Jordi Estrada
FILÒLEG

SENSE OBJECTIU

per **Sílvia Belmont**

FOTÒGRAFA ▶
sbelmont@regio7.cat

▶ DE TERANYINES

O de projectes tan llargs de teixir com fràgils, de tan extraordinària bellesa com paranyes mortals.

